

Mitt liv!

2:a pris i klassen gymnasieungdomar med svenska som andra språk, av Jolie Mafikiri

Jag var 5 år gammal och jag bodde i Kongo tillsammans med mamma, min storebror och min lillasyster. Jag och min bror gick i skolan, allt var bra och vi kände oss trygga. Mamma var också glad även om hon var ensamstående kvinna med tre barn.

Varje morgon när jag och min bror gick till skolan brukade mamma gå ut på åkern för att arbeta medan en granne tog hand om min lillasyster. En dag när mamma var ute och arbetade kom en kvinna springande och ropade till henne: -Agatha, spring!!! De som dödade din pappa letar efter dig. De vill döda dig också!

När mamma var 12 år gammal hade morfar blivit dödad av några släktingar som ville klippa och sälja min mammas hår. Min mamma har en störning och i Afrika tror många att människor som har den störningen är spöken och därför ville de ta hennes hår och sälja det till en shaman eller en trollkarl som kunde använda det. Medan morfar var döende efter attacken med machete förklarade han för min mamma att hon aldrig skulle ge sitt hår eller sitt blod till någon som ville köpa det. "Du måste lita på dig själv, du är annorlunda utanpå men du är likadan som alla andra inuti", sa morfar till henne.

Mamma började springa hemåt. Först skyndade hon sig för att hämta oss barn i skolan och hos grannen. Sen gömde vi oss hos mammas syster, min moster som bodde granne med oss. Hon skyddade oss. Vi var rädda för vad som skulle hända om de fick tag i mamma.

När min mormor hörde vad som hände skyndade hon sig att sälja mark för att få pengar som kunde hjälpa oss att fly från Kongo. I Uganda hade vi ingenting. Vi hade inga pengar, ingenstans att bo, inga vänner.... Det regnade och vi var hungriga. När marknadsförsäljningen var slut gick vi och sökte efter något att äta. Vi hittade några äpplen och ananas som låg kvar på marken. Mamma brukade be till Gud, tacka och säga: "Om maten är dålig ska bakterierna bli proteiner!"

Vi levde gatan på ungefär en vecka. Det regnade och det var kallt på natten och stekhet på dagen. Men vi var glada! Vi älskade vår mamma och hon älskade oss, så vi tänkte inte mer på det hemska som hade hänt i Kongo. En dag träffade vi en äldre kvinna på gatan. Mamma kände igen henne och förstod att det var hennes brors svärmor. Hon bjöd hem oss och tog hand om oss i två år! Hon var snäll!

Senare kom också min mormor och mina kusiner till Uganda och vi kunde hyra ett eget hus eftersom min morbror i Australien hade skickat pengar för att hjälpa oss. Han hade också köpt tillbaka marken som mormor hade sålt för att ge oss pengar till resan. Men sen sa han till mamma och mormor att de måste klara sig själva. Han skulle inte hjälpa dem mer ekonomiskt.

Mamma blev tvungen att försöka hitta jobb för att försörja oss. Men det var svårt. Ingen vågade anställa henne eftersom de trodde att de skulle förlora sina kunder om en person som ser ut som henne jobbade i butiken. Det var hemskt! Jag såg till och med barn som kastade sten på min mamma för att hon såg annorlunda ut. Jag kände mig verkligen ledsen, mamma var ensam och ingen ville vara med henne. Även vi barn kunde förlora vänner om mina kompisars föräldrar fick veta att mamma hade syndrom.

Till slut fick hon jobba på ett bygge med att bära sten men det var alldeles för tungt för henne och solen brände och skadade hennes hud som saknade pigment. En dag när vi barn hade bråkat kom en kvinna och sa till mamma att hon borde gifta sig för att barnen skulle få en pappa som kunde uppfostra dem. Mamma var ledsen och grät eftersom kvinnan menade att ingen vill ha en kvinna med mammas tillstånd. Själv blev jag också ledsen och började fråga mamma varför jag inte hade någon pappa. Men jag fick inget svar.

En dag träffade mamma en god vän, Kasongo, från tiden i Kongo som erbjöd oss att bo tillsammans med hans familj på en annan gata i Kampala. Han ville inte att mamma skulle jobba utomhus på grund

av solen som skadade hennes vita hud. Vi bodde hos Kasongo i några år och allt var bra. Mamma hjälpte till i hushållet och vi lekte varje dag. Vi fick mat, kläder, skor och allt vi behövde. Efter tre år i Uganda träffade mamma en man. Han hette Michael. De blev kära och de planerade att gifta sig och bo tillsammans. Michael lovade mamma att han skulle ta hand om hennes barn. Mamma var så glad över att ha träffat honom. Men när det var dags att flytta ihop så fick jag stanna kvar hos Kasungu medan Michael, mamma och min syster flyttade till en egen bostad.

Jag stannade hos Kasungu och var nöjd ändå eftersom jag visste att Michael inte var snäll, jag hade redan sett honom slå mamma innan de gifte sig. Men när tiden gick började jag sakna mamma. Jag frågade Kasungu om jag kunde flytta till henne, men han tyckte att jag först skulle gå ut klass två och börja i trean. Jag fick i alla fall hälsa på mamma men det var inte bra. Jag trodde att jag skulle bli glad över att träffa dem. Min styvfar slog mig och min syster och även min mamma. Jag stannade ungefär en vecka, men det kändes som ett år! Jag grät varje dag.

En dag sa mamma att jag måste återvända till Kasungu för att gå i skolan där. Jag kände mig både glad och ledsen. Ledsen för att jag skulle lämna mamma och min lillasyster där och glad när jag tänkte på att ingen skulle slå mig hos Kasungu. Efter ett år skilde sig Kasungu från sin fru och jag blev tvungen att flytta till min mormor där min äldre bror redan bodde sedan länge. Jag var ungefär 9 år gammal och behövde någon som lärde mig att ta hand om mig själv. Men mormor var upptagen med sitt arbete på dagarna och jag fick en hudsjukdom och klåda på kroppen. Ingen kunde betala mina skolavgifter så jag blev tvungen att sluta skolan också. Men det var ändå bättre att stanna hos mormor än att bo i samma hus som min styvfar. Jag visste att han skulle slå mig om jag pratade högt eller tappade något på golvet.

Jag blev ändå tvingad att flytta till mamma på grund av att jag var sjuk och jag saknade någon som kunde ta hand om mig. Jag bodde med familjen och min styvfar men ganska snabbt fick jag flytta till min kusin som just hade gift sig. Det kändes skönt att lämna huset där min styvfar bodde men jag saknade självklart mamma och min lillasyster. Till slut blev det så att jag och min kusin och hennes man flyttade för att bo på samma gata som mamma i Kampala. Vid denna tid hade mamma fått ytterligare två barn, mina två yngsta bröder. Jag var så lycklig över att få träffa mamma, mina syskon och bo nära dem. Det var en underbar dag. Vi skrattade och var glada tillsammans. Michael gjorde ingenting dåligt och jag var så förvånad. Jag tänkte att han ville låtsas inför de andra att han var en bra person.

Efter en tid bestämde mamma och min styvfar att vi skulle åka till en flyktingförläggning i en annan stad för att få hjälp. Jag var ungefär 11 år gammal och vi blev accepterade som flyktingar och stannade där. Vi fick en bit att odla och vi kunde bygga ett eget litet hus. Vi fick mat genom FN, det var olja, socker, salt, bönor och lite annat. Skolan kostade pengar och vi var fattiga så vi kunde inte studera. Jag hade trott att vi skulle få mer hjälp och ett bättre liv på en flyktingförläggning, men problemen fortsatte. Vår styvfar slog oss och mamma ibland och livet blev svårare och svårare.

En dag när min styvfar hade misshandlat mamma sa han att vi inte skulle få äta på hela dagen. På kvällen var jag jättehungrig och jag frågade mig själv varför jag lever. Varför var mitt liv så svårt? Jag var bara 12 år. De andra barnen på gatan hade snälla pappor. Jag kände mig så ledsen och jag bestämde mig för att aldrig mer titta på när min styvfar slog mamma eller mina syskon. Jag ville avsluta mitt liv. Jag tog ett rep och gick in på mitt rum för att dö. När jag satt ensam med repet i handen så tänkte på vad mamma hade sagt om att den som tar sitt liv inte kommer till himlen utan till helvetet. Därför släppte jag repet och gick ut till min syster. Vi grät tillsammans.

Till min stora glädje bestämde min styvfar en dag att han skulle resa tillbaka till Kampala. Sedan dröjde det inte länge förrän min morbror i Australien skickade oss pengar, det var en stor summa. Mamma frågade oss vad vi ville göra med pengarna. Hon sa att vi fick bestämma hur pengarna skulle användas. Först tänkte vi att vi skulle betala skolavgifterna och börja i skolan, men det kändes osäkert eftersom Michael skulle förbjuda oss att gå i skolan om han kom tillbaka. Då skulle vi förlora allt. Så vi sa till mamma att vi ville ha en tv och det köpte hon så att vi kunde se serier och filmer. Den dagen var

det bästa dagen i livet på flyktningförläggningen. Vi var så glada!! Mamma kunde också använda en del av pengarna till att börja bygga ett hus åt oss. Hon var verkligen duktig och kämpade mycket.

Efter några månader kom Michael tillbaka. All glädje försvann. Vi fick inte se på tv, inte lyssna på musik, vi fick inte göra någonting. Men han hjälpte mamma att bygga lite. När huset var klart sa han att det var hans hus, trots att han inte hade betalat någonting. Vi flyttade in och snart fick vi höra vår resa till Europa närmade sig. Vi var jättegglada! Vi hade träffat folk som sagt att allt kommer att bli så bra när vi kommer till Europa. Där får man inte slå barn och där får inte föräldrar säga fula ord till sina barn. Mamma var så glad och jag och mina syskon också.

Under denna tid hände även fler hemska saker. Min styvfar började ofreda mig och min syster sexuellt på nätterna när mamma sov. Men vi berättade för henne vad han höll på med och hon sa till honom att hon skulle polisanmäla honom om det hände igen. Det var hemskt och vi kände oss otrygga när vi skulle sova i samma hus som honom. Vi hade under lång tid haft problem med att vi kissade på oss på natten på grund av otryggheten.

Till slut en dag ringde FN-kontoret och sa att det fanns ett land som hade accepterat oss! Det var Sverige!!! Vi var så glada eftersom vi hade hört att det fanns många kristna som tror på Jesus i Sverige. Jag tänkte att alla problem skulle lösas nu! Bara vi kommer till Sverige. Vi kom hit till Sverige 2021 och det var i februari. Det var mycket snö och vi frös! I Afrika hade jag aldrig sett snö förut. Många i Sverige sa att alla problem var slut nu och att man inte får slå barn i Sverige, men det blev inte så för oss. Mamma hade nu sju barn och hon var gravid med sitt åttonde barn, en liten flicka som föddes samma vår som vi kom till Sverige. Men problemen fortsatte. Min styvfar var elak mot oss men han vågade inte slå oss äldre barn. Däremot misshandlade han sina egna biologiska barn. Men mamma lurade honom att tro att brandvarnaren i taket var en kamera som myndigheterna kunde använda för att se och höra vad som händer i familjen. Därför vågade han inte slå eller skrika lika mycket i början i Sverige.

Tyvärr fick han veta att han blivit lurad när en annan afrikansk man berättade att det bara var en brandvarnare. En dag när han var arg slog han min lillebror i huvudet med en fjärrkontroll. Min bror berättade om misshandeln för en lärare i skolan som tog kontakt med socialtjänsten som tvingade honom att lämna hemmet men han kom tillbaka ganska snabbt. Samma sak upprepades flera gånger.

Under 2024 blev det värre. Han bestämde att mina halvsyskon inte fick prata med oss äldre barn eftersom han inte var vår pappa. En dag misshandlade han min syster genom att slå henne i skallen med knogarna så att hon fick en stor bula i pannan. En annan dag slog han Patricia i ansiktet bara för att hon pratade med min syster. Allt blev värre och värre. Vi försökte anmäla till socialtjänsten som bestämde att min styvfar skulle lämna hemmet och flytta till Uppsala igen.

Om en vecka, den 8 oktober blir det rättegång mot min styvfar. Då ska jag vittna! Jag känner mig lite rädd men jag vet att det är rätt att säga sanningen, att inte vara feg. Temat för berättelsen är "Spelets regler" och det passar bra på min berättelse. Jag hoppas att mina barn inte ska leva som jag har levit. Jag kommer att lära mina barn att fortsätta kämpa även om livet känns svårt ibland för dem också. Livet kan liknas vid ett spel. Man kan vinna eller förlora. Man vet inte vad som ska hända imorgon eller nästa år. I Sverige finns det regler om att man inte får slå barn, men det hände i min familj. Även i Sverige. När jag kom hit kunde jag inte läsa och skriva men det kan jag nu. Min familj mår bättre och vi tror att framtiden är ljus!